

MUSÍTE SPADNOUT NA KSICHT

Rozhovor s chůdaři Martinem Bohadlem a Jakubem Gottwaldem o souboru Long Vehicle Circus.

čtete na straně 13

BEZ PONORKY A TERASY. PROČ?

Již řadu let jsou podzemí i terasa Jiráskova divadla nevyužité. Víte, proč tomu tak je?

čtete na straně 14

PŘEDPOVĚĎ NA NEDĚLI

Občasný déšť nebo přeháňky.

Teplota 21 až 25 st.C

Pozor, na pondělí se čeká déšť a ochlazení na 16 až 20 st.C

3

Prostá nesamozřejmost

Již deset let existuje „Činoherní klub uvádí:“. Z počátku jsem byl velmi nejistý. Byl tu však Jiráskův Hronov, kam jsem kdysi v „době temna“ – v době okupace cizími vojáky – jezdíval a byl jsem tomu rád. Byli tu divadelníci, jedinci, herci, odsunutí kulturní osobnosti, všichni s vnitřní svobodou. Bylo to společenství, které hořelo pod svícem,

kde byla tma. Vracíval jsem se tehdy z Hronova do Činohráku, kde jsem cítil obdobnou otevřenost. Ve společnosti s divákem v ČR se okolní šedivost proměnila v nesamozřejmý lidský a divadelní zážitek.

Mluví o této souvislosti proto, že k prvotním svobodným projevům člověka patří hra. Chcete-li hrovost, empatie, cit, znalost a vzdělanost.

Hledání sebe sama a souvislostí s minulým i přítomným je v neprofesionální divadelní aktivitě ohromné dobrodružství, které má v dějinách českého divadla své přirozené místo. Právě a jedině proto, že člověka nelze uhlídat. Zvláště má-li zkušenosti ovlivněné takovou historií, jakou má náš jazyk, naše řeč a samotné bytí člověka v centrální Evro-

pě, kde se o osudu rozhodovalo ve Vatikánu, ve Vídni, v Mnichově a v Moskvě.

Za tu dobu, co zveme amatérské soubory do Činoherního klubu, jsme mohli přivítat šedesát souborů a devadesát dva představení. Měl jsem tedy příležitost vidět, slyšet, vnitřně hmatově vnímat představení, v nichž existovala nesamozřejmá poctivost, v am-sámblově i v individuální podobě.

81. ročník Jiráskova Hronova je v samém počátku. Je to divadelní událost, kde se postupně budou scházet lidé, kteří ctí nesamozřejmost své dovednosti. Její součástí je tolerance, respekt, tvořivost a otevřené vnímání okolí. To nabízí divadlo, které je tak nesamozřejmě tajemně přitažlivé.

PS: Rád bych připomenul, že se můžeme setkávat i v Amatérské scéně, mluvit o tom, co chystáme a co bychom chtěli vě-dět. Než se zase setkáme na Hronově...

Radvan Pácl

Navštivte Broumovsko:

„Kraj pískovcových skal a barokních památek“
www.broumovsko.cz

To bys musel být talentovanej!

Dramatik **Milan Uhde** patří k lidem, kteří jsou pravidelnými hosty Jiráskova Hronova. Pro mě je symbolem prolínání oficiální a neoficiální tváře festivalu. Jako dramatický autor je nerozlučně spojen s malými, především alternativními scénami. Jako jednoho z porevolučních ministrů kultury jej ale stále vnímáme jako oficiálního reprezentanta české kultury. Ambivalenci tohoto postoje, správné shození vážnosti naznačuje už odpověď na první otázku...

Slyšela jsem, že před lety se během Jiráskova Hronova léta scházela ve Stovce taková exkluzivní parta, a že jste byl mezi nimi...

Je to pravda. Ale musím být pravdomluvný. My jsme se tam původně začali scházet kvůli tomu, že tam měli – a dodnes mají – skvělou libovou tlačenkou, kterou krájí vel-mi jemně, ne na ty tlusté plátky jako jinde. Takže to původně byla „tlačenková společnost“, ke které se připojili různě divadelně i politicky věhlasní lidé. Jejím členem a štagastem byl nyní už bohužel zesnulý ministr kultury Pavel Dostál, režisér František Zborník s manželkou, pan režisér František Laurin a mnoho dalších. Takže já bych tu společnost podezíral, že vznikla kolem tlačanky, nikoli kolem prominentů.

Nicméně, na festival jezdíte nejen kvůli požitkům gurmánským. Jací jsou z vašeho pohledu dnešní amatéři?

Amatéři – pokud jde o kvalitu představení – dnes podle mě vpluli do takového divadelního proudu, že jsou jejich výkony srovnatelné s profesionály (i když ti to neradi

slyší). Například herci, kteří včera hráli variaci na čapkovskou Lásky hru osudnou, i ti z Lakomce – to byly výkony nejen úctyhodné, ale skutečně strhující. Já mám proti těm inscenacím sedm set padesát devět námitek, protože jsem takový štoural, ale herecké výkony byly úplně úchvatné, stejně jako celá ta groteskní stylizace Moliéra.

Už dlouho mi vrtá hlavou otázka, zda jste vy – jako zkušený dramatik – někdy sám stál na divadelní scéně?

Nikdy. Příčina byla jednoduchá. Věděl jsem, že divadlo vyžaduje určitou pohybovou dispozici. A já ji nemohl od útlého dětství nabídnout, protože v tělocviku jsem patřil k třídním nešikům. Spolužáci to přijímali s velkým ohlasem, protože jinak jsem byl opovrhovaný jedničkář, který se všechno naučil a odříkal. A najednou jsem měl v tělocviku vážné potíže, když jsem měl udělat kotoul nazad. Já si totiž netroufl nikdy k ničemu, co bylo spojeno s rizikem. Nářadový tělocvik probíhal tak, že jsem se nějak vysoukal na hrazdu a profesor tělocviku na gymnáziu volal: Stačí, stačí, dolů! Ale tak

docela bez ambicí umělecky působit jsem nebyl. Recitoval jsem, účastnil jsem se různých gymnaziálních soutěží v recitaci, recitoval jsem i na školních besídkách. Poezii jsem měl rád, ale bylo jasné, že to k ničemu trvalému nepovede. Že je to ryzí amatérismus. A tak to zůstalo.

Zjistil jste, že je příjemnější texty psát a dívat se, jak to ostatní zpracují...

Cesta vedla oklikou. Velmi jsem toužil se přihlásit na JAMU, ale maminka, na kterou jsem tehdy dost dal, řkala: „To nedělej, nedostaneš se tam, to bys musel být talentovaněj!“ Mně to nebylo jasné, a tak jsem vyžídal proč. Maminka na to: „Ty máš znalosti, ale ty ti na umělecké škole nebudou nic platné. Tam je potřeba talent, ten ty nemáš.“ Takže jsem se rozhodl hlásit na filozofickou fakultu, kde jsem mohl znalosti nejen předvádět, ale v některých věcech i nabývat. A Janáčkova akademie múzických umění pro mě zůstala takovým nesplněným snem. Po letech mi to bylo líto, protože si myslím, že bych se tam dostal. Už nikdy jsem se k tomu nápadu nevrátil, protože jsem se stal redaktorem Hosta do domu, a po návratu z vojny zakotvil v amatérském souboru s profesionálními ambicemi, brněnském divadle X.

Vaše divadelní působení jsou spojeny s divadly malých forem. Z nichž potom vzešli mnozí profesionálové.

Velké divadlo včetně onoho vyhraněného politického divadla, které provozovali v Brně v Mahenově činohře Sokolovský a Srba, bylo pro mě předmětem smíchu. Ta pompa, ta okázalost – to já jsem zesměšňoval. Pro mě bylo divadlo intimní, tehdy spojeno především s poezií a velmi stylizovaným slovem. Do divadla jsem chodil od útlého věku, ale pokud jde o můj vlastní vklad, ten probíhal v „Iksce“, kde jsem dělal dramaturga, autora, a věnoval se také sepisování textů písní, protože tam byl vynikající muzikant, jakého jsem už nikdy poté nepotkal, a to byl Petr Skoumal.

Dá se říci, že asi nejslavnější vaší věcí je Balada pro banditu. Zajímalo by mě ale, které své hry si vy sám nejvíc ceníte?

Já mám na tom žebříčku na nejvyšším stupni Zázrak v černém domě. Možná je to tím, že mi tahle hra dala nejvíc úsilí. Já jsem klohnul 7-8 verzí, naštěstí jsem sám poznal, že stále ještě není dobrá a znovu jsem ji přepisoval a obráběl. V té hře je pro mě nejvíc osobního. Když jsem viděl premiéru v režii Juraje Nvoty v Divadle Na zábradlí,

měl jsem poprvé v životě pocit, že je to to, co jsem chtěl udělat, že to přesně odpovídá mému záměru. Zatímco při dosavadních hrách jsem vždycky měl buď pocit zklamání (já jsem to myslel líp a ono to vyšlo na 70%) a nebo jsem si na druhé straně myslel, že ta hra není až tak dobrá, což byl případ Balady pro banditu.

Myslím si, že vámi zmíněná hra Zázrak v černém domě u vás šla nejvíc z duše. A k tomu se mi hodí naše letošní téma – hádání se duše s tělem. Jak vy vidíte v tomto smyslu divadlo?

Já souhlasím, ale zároveň podotýkám, že moje celoživotní divadelní poznání mi napovídá, že je zle, když duše nemá tělo, nemá nohy. To se i v minulosti, i teď leč kterému učenému a poučenému divadlu stává. Že ta duše ovládne prostor tak, že ty nožičky jsou strašně útlé a vlastně se vznášejí někdy příliš vysoko. Jsem stoupencem názoru, že divadlo je věc tělesná, že se na jevišti má něco odehrávat, že si lidé nemají jen povídat, i když sebezajímavěji. Že ty tělesné projevy tam prostě organicky patří a bez nich to nejde. Proto mám rád takové jadrné divadlo jako komedie dell'arte, i když bych něco takového neuměl psát, já tímto způsobem neuvažuju. Ale rád se na to dívám, rád se dívám na Feydeauovské frašky a směju se u toho s odpuštěním jako primitiv. Pokoušel jsem se několikrát takovou frašku smontovat, ale ono to prostě někomu není dáno. Tohle tělesné divadlo mě sice baví, ale zároveň si myslím, že tam, kde duše není přítomna nebo se krčí někde v koutku, to není dobře. Divadlo při všem snažení o to, aby bylo dnes, teď, tento večer, má usilovat o určitý přesah. Nebo nemusí - ale pokud je to skutečně plnokrevné divadlo, tak tam ten přesah přirozeně je.

Jana Soprová

Rozšířenou verzi najdete na www.jiraskuvhronov.cz

Loutkářům se na Jiráskův Hronov nikdy příliš nechtělo. Jejich Mekkou zůstává loutkářská Chrudim a Hronov je cosi navíc. Vždycky jsem se tomu dost divil, protože většinou – bylo-li představení alespoň trochu slušné – měli u hronovského obecnstva úspěch, někdy velký. Neboť loutkové divadlo je jiného rodu než divadlo „živého herce“ a jeho tělesnosti a dovede předvést zvláštní, skoro magické kousky, které už tím, že jsou, že existují, objevují divadlo úplně odjinud. Kdysi dávno jsem byl v chrudimské porotě s Petrem Léblem, jenž doslova jásal nad těmito projevy loutkového divadla. A pak se ocitly v jeho inscenaci Gogolova Revizora a vyrostla z nich zvláštní záhadná atmosféra, v níž se mohly dít věci záhadné. Asi jsme si před těmi lety, kdy začali loutkáři na Jiráskově Hronově vystupovat, neuvědomili, že přinášejí tyto podněty, které nahlízejí věci úplně odjinud; možná v půvabné a okouzující konkrétní naivitě manifestující bez okolků a přímo divadlo jako ukazování světa zároveň reálného a zároveň zcela nereálného.

Znovu jsem tohle všechno vnímal, když jsem v sobotu večer vyšplhal do Sokolovny, abych se podíval na představení nazvané Vlna souboru Tate Iyumni. Předivo jeho vyprávění je prajednoduše didaktické, je tu pár událostí, jež nás nabádají ke správnému chování v tom nebo onom směru. Ale bavili jsme se dobře, protože herci a loutky v jejich rukou vyjevovali v mnoha podobách onen zážitek divadla, jenž může být skvostnou záabvou už prostě jen tím, že existuje, že je. Před lety jsem byl tichým svědkem jisté diskuse, v níž Brechtovi jeho spolupracovníci holdovali jako divadelníkovi, jenž vytvořil nesmírně intelektuálně náročné a rafinované divadlo. Brecht to všechno vyslechl a pak řekl, že si vždycky myslel, že dělal naivní divadlo – a odešel. Nezapírám, že mně to trvalo léta, než jsem tomuto jeho lapidárnímu výroku porozuměl. A loutkáři – a chcete-li představení loutkového divadla na Jiráskově Hronově – na tom mají svou nemalou zásluhu. Neboť způsob, jímž dovedou zaujmout diváky tím, že předvedou, vyjeví bezprostředně a přímo nejvlastnější jádro svého divadelního scénování, je přesně tím naivním viděním divadla. Asi budou s loutkáři i nadále potíže s jejich vztahem k Jiráskovu Hronovu. Ale nemohu si pomoci: aniž to vnímáme, jsou v jistém smyslu jeho kořením, jež nás svádí k tomu, abychom pocítili a prožili podstatu divadla.

Jan Císař

Recenze

Divadlo Hľadanie, Tlmače (Slovensko)

Názory

Já tu hru mám ráda. Slováci ji zahráli podle mě dost tradicionalisticky, ale byly tam docela roztomilé momenty.

No, neviem, neviem. V zadní řadě je moc nebylo slyšet.

Je to fajn, že jsou tu i letos Slováci. Bylo to docela příjemné.

Jak jsem chvílema neslyšela, asi mi unikly nějaké souvislosti. Takže úplně nevím...

Chvála bláznovství aneb Well Made Play...?

Scénář norského autora Axela Hellsteniuse (na motivy literární předlohy Ingvara Ambjornseny) Chvála bláznovství aneb Elling a Kjell Bjarne svou strukturou a především námětem a dějovými okolnostmi má ambice zařadit se do oblasti her, pro které se vžil termín „well made play“. Tomu odpovídá poměrně atraktivní a pro divadelníky jistě přitažlivá a vzrušující hlavní dějová zápleтка o dvou kamarádech autistech, kteří se po svém propuštění z ústavu pokoušejí zapojit do běžného každodenního života. V této základní linii je také textová předloha nejsilnější. Horší je to již se samotným kauzálním rozvíjením příběhu skrze jednotlivé peripetie. Ty nejsou dle mého názoru dostatečně tematizovány a nepomáhají tudíž k jevištně logickému a uvěřitelnému vývoji tématu ústředního. Stejně tak je tomu i s oběma vedlejšími postavami, které zavání přílišnou schematičností a banalitou. Úspěch jevištní realizace pak závisí na přesné a vynalézavé práci režijní a samozřejmě na zásadním osobnostním přínosu hereckých protagonistů.

V inscenaci divadla Hľadanie Tlmače bohužel, dle mého názoru, absentovalo dů-

sledné režijní vybudování svébytných jednotlivých dramatických situací, které by překlenuly zmíněné textové nedostatky. Naplno se to projevilo s příchodem postavy Gunn, jejíž vstup do příběhu by měl jednoznačně přinést rozhodující motivaci pro proměnu ústřední dvojice. Tento zásadní zlom se však nepodařilo divadlu Hľadanie dostatečně jevištně sdělit. Vše tak zůstalo na hereckých kreacích obou hlavních hrdinů. Excelentní výkon podal, dle mého názoru Martin Kabát v roli Ellinga, který si asi nejúčinněji poradil s nástrahami své postavy, vč. zcizujících komentářů. Úspěšně mu sekundoval Josef Krčmár jako Kjell Bjarne, a stejně tak prakticky maximum z možností své role využil Juraj Hruška jako Frank Asli. Právě díky hereckým výkonům sklídil slovenský soubor po večerním představení bouřlivý aplaus. Jsem přesvědčen, že pokud by byla inscenace vyrovnaná ve všech složkách (tak, jak jsme byli svědky u některých jiných inscenací tohoto i na českých jevištích poměrně frekventovaného titulu), byl by ohlas ještě mnohem větší.

Milan Schejbal

Recenze

**Axel Hellstenius: CHVÁLA BLÁZNOVSTVA ALEBO
ELLING A KJELL BJARNE**

Kdy se mi chtělo a nechťelo smát Chvále bláznovství

Divadlo Hľadanie ze Slovenska nám představilo svou inscenaci hry Axela Hellstenia Chvála bláznovství, hry, kterou tento jinak filmový scénárista velmi obratně namíchal podle zákonů filmového šoubyznysu z patřičné míry humoru, dojetí, sexu, voyeurského nahlížení do bizarního světa „jiných“ (v tomto případě dvou pacientů psychiatrické kliniky) i poučení (chovanci „normálního“ pracovníka městského úřadu, který se o ně má po propuštění starat, usvědčují z jeho životních bludů) tak, že tato „laskavá komedie“ právem přitahuje pozornost principálů mnoha divadel na celém světě. A má svou přitažlivost i pro herce, kterým skýtá bohatý, ale myslím si že i dosti těžký materiál pro jejich tvorbu.

Slovenské soubory, a to i amatérské, jsou u nás známy vysokou kvalitou svého herectví. Soubor Hľadanie není výjimkou. Přesto si myslím, že tentokrát nedosáhla herecká práce až tam, kam by hra potřebovala. Jsou různé druhy humoru, můžeme se „smát ně-

komu“ a smát se „s někým“. A je třeba i „nechtěný humor“, který je právě často tematizován prostřednictvím duševně nemocných postav Hellsteniových hry. V těchto místech si pak herec nevystačí s jednoduchým komediálním odstupem od postavy, který má tendenci budovat výsměch jejímu citění, myšlením, jednáním. Potřebná kombinace hereckého odstupu, hereckého komentáře a toho, kdy si herec za svou postavou stojí, nebyla podle

mne v představení vždy správně rozvržena. Zvlášť představitel Ellinga (který má jinak velmi obtížný úkol, protože nás musí navíc ještě hrou provázet jako její vypravěč a musím říct, že odvádí skutečně velký kus práce) podlehl někdy příliš pokušení „vyrobit humor“ na úkor vyznění situace samotné (např. scéna, v níž mu Frank připomíná, že jeho matka už nežije a on začíná plakat či jeho extemporování ve scéně s vínem). A tak byla - pro tuto hru velmi potřebná - „laskavost“ humoru v těchto chvílích bita a ty občasné úderky pod pás mne nutily k ostražitosti, kvůli níž jsem si nemohl představení skutečně uvolněně užít.

Aleš Bergman

Tři otázky pro Martina Kabátu, představitele Ellinga ve hře Chvála bláznovstva

Jak vznikla inscenace Chvála bláznovství?

Vznikla před dvěma lety. Náš soubor funguje nějakých patnáct let v takovém složení, jako jsme se představili tady. A my se vždy snažíme najít vhodnou hru, aby se pro nás hodila obsazením. Nedisponujeme velkým počtem herců, raději máme takové komornější hry. Text nás musí samozřejmě oslovit, mít hlubší myšlenku, aby tam bylo nějaké poselství pro diváka. Doufám, že jsme to zvládli a ukázali divákům, že se máme co učit i od lidí, kteří jsou v naší společnosti odsouvaní na vedlejší kolej proto, že jsou trochu

postižení, či mají pro nás psychicky ne úplně vhodné chování. Ale navzdory tomu, že jsou divní, dokážou projevovat své srdce, své emoce, a pomoci lidem, kteří jsou tzv. normální. A tady se nám přímo nabízí otázka, kdo je vlastně normální? Tahle hra norského autora nás oslovila, a tak jsme si řekli, že bychom ji mohli zkusit. Nastudovali jsme ji a už jí hrajeme druhým rokem.

Kde všude jste ji hráli?

Působíště našeho souboru je v Tlmačoch, okres Levice, nitranský kraj. My pořádáme okresní i krajské divadelní přehlídky, takže se umíme zkontaktovat i s divadelními soubory z Čech. Kamarádíme se se souborem z Boleradic - oni si jezdí zahrát k nám a my k nim. Jezdíme tam rádi, protože jsou tam vinné sklípky a lidé jsou pohostinní. Navíc je to vesnice, která divadlem doslova žije od nejmenších dětí až po starostu. Jezdíme

docela dost, teď se těšíme, protože jsme už podruhé dostali příležitost zahrát si na prknech bratislavského Národního divadla. Před dvěma lety jsme tam hráli hru Orchestr Titanik, to je hra o bezdomovcích, ale vlastně o duších, které opustily své tělo. S tímhle představením jsme objeli docela dost zemí, hráli jsme v Makedonii v Skopje, v Bulharsku. A hodně často se ocitáme také u slovenské menšiny v Srbsku, kde se hovoří takovou starobyklou slovenštinou, která se u nás používá jen ve folklóru.

Připravujete teď něco nového?

Na podzim se chceme pustit do něčeho nového. Ale musíme fakt hledět na to, abychom našli něco opravdu vhodného pro herce v souboru, a našli něco, co nebude jen povrchní, ale bude mít hlubší myšlenku. Takže uvidíme...

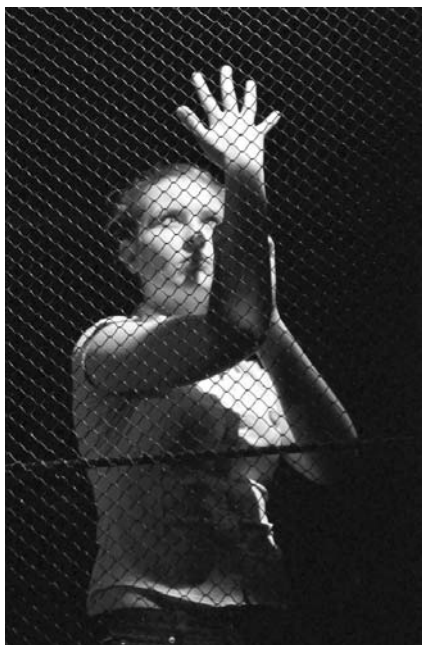
jas

Recenze

DS Děti veselé, ZUŠ Iši Krejčího, Olomouc

Názory

Klec je zajímavý nápad. Vytvoří celou scénu, čekala jsem, že někdo z klece vyleze. Chtěla bych, aby z ní bylo úniku.

Na mě to bylo pomalé tempo. Baví mě zvláštní chlad, který z toho jde.

Mně se líbilo soustředění holek, jak jsou vtaženy do toho, co nám sdělují. Ukázněné herectví nejen hlavní hrdinky.

Zajímalo by mě, co si myslí samotná děvčata. Vlastně svým způsobem jdou proti reklamní kampani, ale jakousi další vytvářejí.

Obrazově zajímavé, ale myšlenkově pro mě dost neujasněné.

Nepochopil jsem, když chce někdo vyjádřit svůj názor tak, že upozorní na to, že hraje na obě strany...

Viděl jsem představení už podruhé, tak jsem se chytal a taky už jsem věděl, co je to crash test a vlastně jsem znal konec, to pak bylo všechno jiné.

Růže pro dámy

Po představení čekám růže a ne nějaké hodnocení, říkával můj spolužák, přítel a bard východočeského amatérského divadla Rudolf Faltejsek. Opravdu strašně rád bych každé z dívek DS Děti veselé ZUŠ Iši Krejčího Olomouc věnoval růži a tiše zmizel v hronovské tmě. Jenže jsem tu najat jako recenzující amatérský žoldněř, který musí zveřejnit své stanovisko k dílu, jež nese název Brand party. Nečiní mně to žádnou radost, protože si myslím, že jsem neviděl dílo příliš podařené, ale nezbyvá mně než pokusit se alespoň v několika bodech říci, proč tak soudím.

Nebudu se pouštět do úvah o tom prazvláštním typu scénování, jehož výsledek bývá zván divadlo poezie. Ovšem za ta léta, co se v amatérském divadle s tímto typem setkávám, jsem už získal jakousi představu o určitých postupech, jež si jako své konvence vypracoval a osvojil a zhusta je používá, aby uskutečnil rozlohu, v níž je umožněno mluvit o divadle poezie. Především je to zvláštní způsob pohybu, jenž se děje bez jakéhokoli důvodu a nemá žádný význam a smysl; jde prostě o to hýbat se stůj co stůj a tak vytvářet – snad – dojem éterické vzdušnosti, tajemnosti, nadpřirozenosti, fantastičnosti. K tomu dále přistupuje práce s předmětem, jemuž se má dostat akce v rovině metafory posunu do oblasti symbolické. V Brand party to byly balónky, které – předpokládám – měly být symbolem airbagů lidských životů, které v současném toku historie jsou podobny manekýnům, kteří se používají při zkoumání průběhu a následků srážky aut. Možná by jako metafora, symbol, ty balonky fungovaly, kdyby ovšem zacházení s nimi bylo nápaditější, kdyby postupně neupadlo do jakéhosi stereotypního mechanismu.

Tohle všechno by mně ovšem tolik nevadilo, kdyby se smysl textu naplnil nějakým citelným, úderným atakujícím scénickým výrazem. Mohu ocenit dramaturgickou volbu, která sáhla po literární předloze, jež se zpříma a bezprostředně dotýká několika projevů zla současné globální civilizace. Jenže: on je velice brzo zřejmý nejenom tento smysl textu, ale dokonce se vyjevuje poměrně brzo

i osud dívky, která se zapletla do soukolí toho mechanismu, jenž roste a vzkvétá na všech těch podobách zla. Překonat tuhle poměrně jednoduchou přímočarost lze jedinečně ostrou až agresivní aktivitou, která rozprostře jak na jevišti, tak v komunikaci s divákem krajně vypjatou atmosféru toho hektického životního tance nad propastí, o němž se vypráví. Což se ani v nejmenším nekonalo. Jak v tělovém, tak v řečovém výrazu byly dívky zcela povolené, jako by se jich nic z toho, o čem hrají, netýkalo. Obraz děsivého světa, jenž je nám vnucován a v němž čekáme na smrt v přímém záběru, nemohly za těchto okolností stvořit zvenku dodané efekty jako blikající světla, promítací plocha, na níž se ten záběr smrti promítá či klec, jež vymezuje prostor pro hru jako kriminál či jako zoologickou zahradu pro lidská zvířata podrobená nelidskému řádu, jež si sami lidé vymýšlejí a realizují.

Je mně skutečně líto, že nemohu po tomto představení alespoň přeneseně slovem přinést milým a půvabným dívkám-herečkám růže, že jim kladu k nohám šňůrk a trní. Tak snad pro ty růže bude příležitost jindy...

Jan Císař

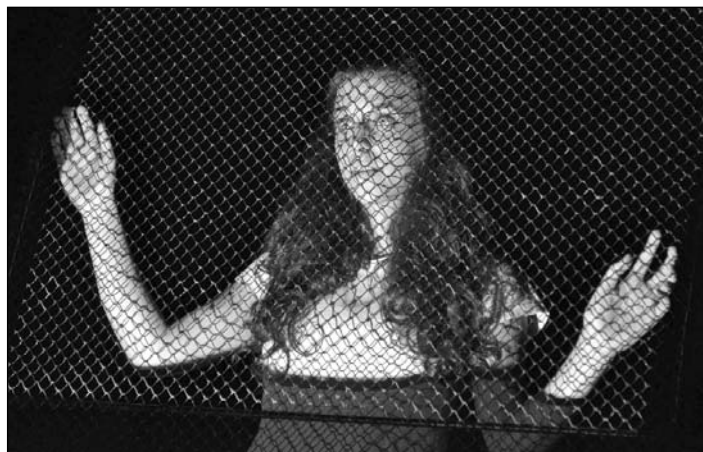
P.S. Leč přece jen maličký kvítek mohu dodat. Dozvěděl jsem se totiž, že jedna z dívek v tom soboru chyběla. Což samozřejmě nic nemění na tom, že pro recenzenta platí, že píše o tom, co viděl a slyšel v konkrétním představení. Ale je to jistě vysvětlení, které by trochu mohlo zmírnit ten ne příliš příznivý dojem, které představení zanechalo.

Recenze

Michal Hvorecký: *BRAND PARTY*

Otevřený dopis Magdě Veselé

Milá Magdi,

víš, že inscenaci *Brand party* jsem měla možnost vidět dvakrát. Poprvé na přehlídce Mladá scéna 2011 v Ústí nad Orlicí a podruhé tady, na Jiráskově Hronově. Vzpomínám si, že představení v Ústí nad Orlicí mě oslovilo svou dynamikou, vizuální podobou, zvláštní provokující až dráždivou atmosférou. Bylo působivé a zároveň nabízelo mnoho podnětů k diskusi jak o tématech, tak o divadelním uchopení a užitých divadelních prostředcích. Musím však hned druhým dechem říci, že jsem se po prvním zhlédnutí jen těžko orientovala v příběhu. Měla jsem ten ne zcela příjemný dojem, že tvůrci vědí víc než já. Jak se vám dařilo výborně vytvořit atmosféru strohosti, chladnosti a ovládnutí člověka jiným člověkem, tak někdy některé situace a zvolené prostředky mohly být pro diváka zavádějící a matoucí.

Osobně jsem si ve vaší inscenaci našla především téma manipulace. Manipulace s jedincem, nakládání s jeho životem, zdravím ve smyslu vyšších zisků. Jak se říká, kdo má peníze, má moc. Klec jsem vnímala jako jasně danou vizualizovanou metaforu omezeného, stísněného životního prostoru, ze kterého není úniku. Není možné se z něj vymanit. Zkrátka a jednoduše: život jako v kleci. Nic víc, nic méně. Škoda jen, Magdi, že se s ním víc v tomto smyslu nehrálo. Ve vaší inscenaci se mi do klece dostává celý svět s jeho chladnými až chladnokrevnými prodejními praktikami. Svět, v němž vládne peníze a který vládne penězi. Svět, v němž

kdo má peníze, má moc. Svět, v němž není prostor pro emoce, nebo pouze pro emoce potřebné ke zvýšení prodeje a tedy zvýšení zisků. Svět, ve kterém bují, zahlcují a masírují média a reklama. Jsou to témata, která inscenace nabízí k možné debatě. Je mi sympatické, že se mladé dívky středoškolského věku zabývají těmito tématy, přemýšlejí o nich, chtějí je divadelně zpracovávat a nabízejí je svou inscenací k besedování.

Viděla jsem představení tady na Hronově podruhé, a tedy s vědomím jeho směřování a konce. Domnívám se, že právě to mi umožnilo více sledovat děj a režijní zpracování a měla jsem tak možnost vnitřně selektovat důležité informace a vypouštět nedůležité, či zavádějící. Je, Magdi, snad váš záměr přimět diváky zhlédnout inscenaci dvakrát? Je možné to po divákovi vůbec chtít? Inscenace je postavená především na slově. Někdy je slovo doplněno znakem, někdy pohybem, gestem. Napadá mne otázka, jak by inscenace asi vypadala, kdyby se holky na jevišti v kleci vůbec nepohnuly a vše by s potřebnou intonací a dikcí a možná i s hudebním podkresem pouze verbálně sdělovaly?

Dalšími důležitými jevištními prostředky jsou zde světlo a scénická hudba, které vytvářejí výše zmiňovanou atmosféru. Co je však podstatné, že některé další zvolené jevištní prostředky mohou být zavádějící a matoucí. Musím přiznat, že jsem ani napodruhé nedokázala dešifrovat, kdy a proč příběh hlavní hrdinky Chiny sděluje (retrospektivně? – mluví v minulém čase) jedna herečka a kdy

a proč je postava Chiny „rozdrobena“ do více hlasů, mezi více hereček. Co je to za situace? Nevím, Magdi. Jestliže přijmu myšlenku, že všechny dívky na jevišti jsou China, která nám vypráví svůj životní příběh, zavede mne následně převlečení z trička do košile. Proč tedy na začátku všechny dívky nebyly také v tričku a bosky? Pokud tedy nejsou všechny China, proč jsou také v kleci? Celý svět je v kleci? Kdo jsou vlastně všechny ty dívky? A pokud někdy jsou všechny China a někdy ne, tak nedokážu určit kdy a proč.

Vlastně se hůře orientuji v tom, kterou postavu právě ta která herečka zrovna ztvárňuje. Nevnímám jasné psychofyzické ztvárnění jednotlivých postav. Proto se soustředím na vnější znaky, třeba kostým. Kostýmem ale postavy nejsou odlišeny. Jiným znakem? Když si dívky přišpendlí malinkatou placku s logem firmy (už v prostřední řadě nebylo logo vůbec vidět), ztvárňují zaměstnankyně dané firmy. Trochu mě ovšem, přiznám se, mate, koho ztvárňují v jiných situacích, když stále mají to logo na sobě? Nehrají s ním tedy jako se znakem. Placka ztrácí funkci znaku, jelikož postupně přestává někoho označovat. Takových drobných nejasností je v inscenaci více.

Nedomnívám se, Magdi, že to je váš záměr, aby z představení odcházel nejistý divák. Snad není skrytým tématem vaší inscenace vyvolání jeho nejistoty a bouře otázek v hlavě k jevištnímu ztvárnění textu slovenského autora Michala Hvoreckého? Nebo ano???

Hana Galetková

Recenze

DS Děti veselé, ZUŠ Iši Krejčího, Olomouc

Rozhovor s režisérkou Brand party Magdou Veselou

Nechtěli jste inscenaci připravit pro diváky taky speciální crash test zaměřený na rychlost vnímání, pozornost a inteligenci vůbec?

Myslím, že test jsme si dali hlavně samy sobě. Nastavily jsme si to tak, že si chceme své diváky vybrat. Věděly jsme, že Brand party nebude pro každého a chápeme, že je strašně náročná. Nechci, aby to vyznělo sobecky, ale je nám jedno, když to někdo nepobere. Rády vše vysvětlíme. Chceme náročné diváky, kteří jsou ochotní zapnout. Jen mě mrzí, že nevím, jak je na to předem připravit. V průběhu hraní jsme vytvořily alespoň leťáčky, kde se dá zjistit, co je crash test, že půjde o něj, a že to bude náročnější. Ale moc to nepomáhá.

Spousta lidí před představením ze zásky nechte nic v programu... Takže vám nevadí, že jsou lidé nepřipravení a nemůžou třeba moc pobrat?

Mrzí mě to u těch, u kterých je předpoklad, že by to pobrat mohli. Vlastně je škoda, že člověk není od začátku nastartovaný

na naše tempo. Nevím, jestli vůbec existuje nějaká forma, jak jim o tom dopředu říct.

Pro mě ta příprava bylo zhlédnutí tří představení před tím dnešním. Jenom, abys věděla...

Nejdůležitější bývá začátek – buď ti to se pne nebo ne. Divák si může jít po vizualizaci, obrazech a bude podprahově vnímat, o co jde. Nemusí rozumět všemu, ale přenesení si skrze obrazy pocit ze scény a pochopí si to po svém. Není potřeba rozumět úplně všemu a vědět, co je Love Parade.

Na začátku se dozvídáme, že Chině její matka dávala antidepresiva, kvůli kterým nakonec vůbec necítí strach. Máš vlastní zkušenosti s antidepresivy?

U svých přátel hodně. Strašně mě mrzí, že má známí, kteří procházejí depresemi, mají blbé zkušenosti s antidepresivy. Přišlo mi skvělé, že už jsou antidepresiva třetí generace, která už neublíží, ale všichni do jednoho si stěžují, že je to změnil.

Nehrály jste v plném počtu, jedna baba chyběla. Holek bylo jen sedm, řešila jsi to?

Řešila jsem, jestli holky zvládnou jet ve stejném rytmu. Před pár dny jsme si rozhodily text a tady jsme měly hodinu na zkouš-

ku, abychom zjistily, jestli to vůbec může fungovat bez jedné z nás. Jsem hrozně ráda, že to drželo, i když tempo bylo malinko jiné.

Nemůže být problém, že jste si klec vytvořily „čtvrtou stěnu“?

Z toho jsem měla strach předem. Přemýšlela jsem nad tím ještě jiným způsobem, chtěla jsem to hrát za fólií, protože jsem tam chtěla stěnu dát, ale tak, aby nepřekážela. Takže pletivo z toho vyšlo jako nejlepší. Mělo tam být něco brutálního jako plexisklo, takže jsem teď ráda za pletivo, i když je to bariéra.

Jak dlouho trvá postavit klec?

Tady nám to trvalo extrémně dlouho (cca 2 hodiny), protože s námi není ředitel naší školy, který staví klec pravidelně. Ale zase se nabídl pan školník a jeden z kolegů. To musím ocenit, že se s námi pánové o prázdninách vydali.

Co se týká globalizace, na čí straně stojíš ty? Na straně kritiků nebo kritizovaných?

Musím říct, že na obou stranách. Nebudu si hrát na to, abych vypadala hodná, tak budu na straně kritiků. Víím, že je to v něčem dobré, v něčem špatně.

Jasanka

Od září stále angažmá

V sobotu 13. srpna se v Jiráskově divadle představí Rádobydivadlo Klapý s komedií Nikolaje Kolajdy Slepice. V roli

Ally se v něm objeví Veronika Valešová. Právě jí jsem se zeptal na několik otázek u kávy před pojízdnou kavárnou na náměstí Čs. Armády.

Po kolikáté jsi letos na Jiráskově Hronově?

Přesně nevím, kolikrát jsem tu byla já, ale se souborem zde hrajeme po čtrnácté. Byla jsem tu také jako seminaristka a také když jsem se přijela podívat jen tak.

Co je pro tebe na Hronově nejzásadnější?

Aby vůbec byl, aby na něj byly peníze a aby proběhl.

Jaký je pro tebe jako pro herečku rozdíl mezi hraním na Hronově a mimo něj?

V podstatě asi žádný zásadní rozdíl neexistuje. Dobré je, že si soubor na Hronově může být jistý, že přijdou diváci a že jich bude dost. Někdy je zajímavé zde hrát a někdy dost náročné. Hraje se víckrát za sebou a člověk může být utahaný.

V současné době hraješ pouze v Klapém nebo i jinde?

Teď opět začínám hrát po mateřské v Mostě. Vracím se zpět do městského divadla. V červnu jsem nastudovala Večer tříkrálový, před tím Slaměný klobouk ještě jako host a od září nastupuji do stálého angažmá. Hrál jsem zde již po škole a po dvou letech jsem šla na mateřskou.

Jak vidíš svoji divadelní budoucnost? Chceš se dostat do Prahy?

Stačí mi být na oblasti, nějakým způsobem tam fungovat a hrát něco, co by stálo za to. Doufám, že se v Mostě za těch pět let, co jsem byla pryč, leccos změnilo k lepšímu a že tam třeba přijdou další režiséři, kteří tam doposud nepracovali. Nebo ti stávající připraví něco pěkného. Víím, do čeho jdu a přesně tak to musím brát.

-saj-

Ze slavnostního zahájení...

NAPSAL ´S MI TO?

**Ukázka ze semináře tvůrčího psaní
Napiš mi to!**

Zadání: Pokusit se již první větou zaujmout čtenáře (navodit atmosféru, určit žánr, naznačit zápletku) a následně větu rozvinout do úvodní situace příběhu.

„Hej, Olí, nalej mi další rundu rejžovíce!“ řekl a položil svalnaté chapadlo přes dřevotřískovou desku, která zřetelně plnila funkci příručního barového pultu.

Jednooká barmanka mu podala žádaný nápoj a svůdně zablikala zelenou ploutví.

„Ať ti svítí, fešáku!“

Pak stiskla několik tlačítek a z prostoru nad barem sjela černá koženková židle. Na ní seděla Akvarela, tentokrát v kostýmu zlaté ryby.

„Královno? Co tady děláte?“ Chapadloun zalpal po dechu a začal se potichu modlit. Rýžovice mu pomalu stékala do klína. Nevypitá.

„Kybergu,“ precizně artikuloval kovový hlas, „našla jsem si tě. Děkuji, Olivie za zavolání. Věnujte se hostům Potřebuji tady s fešákem, jak říkáte, něco probrat.“

Třemi rychlými tahy vytvořila magnetické pole, jež oddělovalo ji i Kyberga od zbytku světa a zároveň umožňovalo dokonalé odhlučnění.

„Kde jsi, sakra, celou tu dobu byl?“

„Měl jsem moc práce, omlouvám se, královno...“

„Nelži!“

Hlas zostřil a zarezonoval, jeho kovový podtón se ještě zdůraznil.

„Ukrývat se tady v tom... pajzlu. To je nedůstojné. Ještě, že mám všude své lidi.“

„Já se ne...“

„Potřebuji tě do mise v Eastlandu. Budeš v čele páté skupiny. Eliminujeme nižší formy života. Rozumíš? Už ses několikrát osvědčil. Vybrali jsme tě.“

Slova mu hučela v hlavě. Rozlitá rýžovice odporně páchla a on si uvědomil, že je ztracen. Čtečka mozku automaticky řádkovala jeho příval vzteku a beznaděje, královna ty vykřičníky registrovala s nehnutým výrazem.

„Doporučuji navolit jiný slovník, než pro hospodské povaleče. Zítra tě čekám v hlásícím prostoru. Přijď standardně vybaven. Sbohem.“

Pocit vzduchoprázdna se vytratil. Černá židle vyjela vzhůru, magnetické pole zmizelo, místnost se naplnila dýmem a hlukem.

Jednooká barmanka se omluvně usmála.

„Promiň, fešáku. Ještě panáka? Na usmířenou?“

**(text Evy Sukové rozvíjí první větu
Jirky Matějčka)**

Semináře

R jako Režie

Semináře měly a stále mají velký smysl

Znáte ten pocit, když se přezujete na horách z přeskáčů do bačkor? Když se po návratu z deštivého dne převléknete z mokrého oblečení do suchého a uvaříte si sladký čaj s citrónem. Když si po desáté pustíte film, který vám kdysi nasměroval myšlení úplně jiným směrem? Znáte to? Jestliže ano, víte, jak jsem se cítil, když jsem včera ráno zavítal na seminář „R“ jako režie **Milana Schejbal**. V tu chvíli pro mě „R“ znamenalo return a já se všemi silami bránil totálnímu propadu do nostalgie. Stejně se mi to úplně nepovedlo.

Seminář se nacházel ve stavu krátce po seznámení. Druhý den se začínalo pracovat naplno a já si všiml, že oproti tomu, co jsem si pamatoval, chybí ve třídě asistentka.

„Řadu posledních let jsem vedl na Hronově KOPR. Letos má KOPR paní Danielu Fischerovou, takže jsem byl volný a Simona Bezoušková mě poprosila, zda bych vedl režijní kurs. Bývalé 'Esko' bylo vždy režijně herecké a asistentka Denisa Nová měla jako herečka a výborná pedagožka zásadní uplatnění. Letošní kurs je veden výsostně režijně, takže asistentka není zapotřebí,“ vysvětluje lektor semináře „R“ Milan Schejbal. Na otázku, jak na něj působí návrat do starých vod, odpověděl, že hrozně hezky. „V seminářích jsem potkal řadu kamarádů, se kterými se dodnes potkáváme. Jeden příklad za všechny. Nedávno byl u mě Vítěk Herzina, který se v průběhu času stal profesionálním hercem. Vzpomínali jsme na 'Esko' a na to, kolik jsme zažili krásných chvil, ze kterých jsme mohli čerpat energii celý rok. Je to jistým způsobem nostalgie, ale když vidím, jak frekventanti všech těch seminářů pracují ve svých souborech a jak se třeba stali i profesionály, říkám si, že to mělo a má velký smysl.“

I v letošním režijním kursu jsem viděl řadu tváří, které jsou v hronovském kvasu známé. Zajímalo mě, co si pro své letošní frekventanty umělecký šéf Divadla A. Dvořák v Příbrami připravil.

„Mám pro frekventanty semináře připraveno několik textů. Byl bych rád, kdybychom se dotkli základních režijních zákonitostí,

na kterých by si všichni mohli uvědomit třeba to, že když potřebuji hlavní figuru, tak ji nepostavím za portál, ale měla by být v prostoru. Měli by se dozvědět, jaký smysl nese mizanscéna a podobně. Pochopitelně, lepší než si zmíněné režijní zákonitosti zkoušet na sucho, je použít konkrétní texty. Chtěl bych si vytipovat dva nebo tři režiséry, kteří by paralelně dělali v určitých skupinách, a já bych si vzal další skupinu a pracoval s ní. Pro tyto účely už se mi v minulosti a vlastně i na DAMU osvědčily aktovky Thortona Wildera,“ říká pedagog Milan Schejbal.

Zeptal jsem se jej na rozdíl mezi výukou na DAMU a na Hronově a požádal jej o srovnání.

„Je možné oba způsoby výuky srovnávat. Bez problémů. Myslím si, že tvůrčí potenciál ve většině lidí je podobný. Nikdy jsem neskryval, že celé přijímací řízení na DAMU je vlastně jistý průsečík subjektivních názorů na toho kterého člověka. Nepopírám, že se můžeme seknout. Není to nic, co by se dalo změřit nebo zvážit. Dokladem tohoto tvrzení může být skutečnost, že řada lidí, kteří jezdili nebo jezdí na Hronov, studovali, studují nebo se chystají studovat na DAMU a dalších uměleckých školách. Je pochopitelné a zákonité, že z podhoubí hronovských festivalů tito lidé vyrůstají,“ říká dlouholetý guru semináře „S“.

Poslední otázka se týkala městečka Palermo. Pro ty, co nevědí, je třeba vysvětlit, že jde o oblíbenou hru, během které se v nočních hodinách vraždí mafiáni a detektivové. Důležitá je i skutečnost, že za posledních cca dvacet let na žádném z Hronovů nechyběla. Takže: Palermo bude?

„Už se pár lidí ozvalo, že Palermo by mohlo a mělo být. Uvidíme. Máme to trochu komplikované tím, že navštěvujeme nejružnější diskusní kluby. Palermo bude, jen nevím kolikrát a kdy,“ slibuje don Schejbal.

Jan Švácha

Rozšířenou verzi textu naleznete na www.jiraskuvhronov.cz

Semináře

Ž jako Žonglování jako komunikace

Létám, tedy jsem

Právě jsem se narodil a jsem malý a kulatý. Vytvořili mě z takové pružné látky, budu jí říkat třeba Guma, a ze spousty malých sypkých předmětů, budu jim říkat třeba Zrní. A jak budu říkat sobě? Co třeba Míček? Ano, to se mi líbí! Moment, co se to se mnou děje? Letím nahoru, pak padám a pak mě ta věc s pěti špičatými výrůstky zase vyhadzuje nahoru. Jak já jí budu říkat? První název, který mi vytanul na Zrní, je... Ruka. Budu jí říkat Ruka.

„K tomu, aby se člověk naučil žonglovat, je určitě nutná malá dávka talentu, ale důležitá je hlavně trpělivost a vytrvalost. Myslím, že 98 procent lidí je schopných se aspoň základy naučit. V divadle můžeme žonglování využít jako zábavnou dovednost, která zpestří představení. Dále se dá použít jako prostředek k vyjádření vztahu, pocitu, nálady, je to prostě způsob divadelního sdělení.“

**Adéla Kratochvílová,
lektorka semináře Ž**

„Ostrý výhoz zápěstím,“ říká ta štíhlá věc, která spojuje jednu Ruku s druhou. I ji musím nějak pojmenovat, třeba... už to mám: Adéla! Adéla... Kratochvílová! Vymyšlení jmen mi fakt jde. Asi mi pomáhá, že u toho létám. Nahoru! A dolů do Ruky. A nahoru! A... co je ta velká placatá věc, která se ke mně najednou tak rychle blíží? Vypadá tak klidně, skoro majestátně... to chce nějaké velké a placaté jméno... třeba: Podlaha! Ano, bude to Podlaha. Ahoj, Podlaho! Budeme kamarádi? Au! Nebudeme.

„Chtěla jsem se tady naučit to, co teď po dvou dnech už tak nějak zvládám – žonglovat se třemi míčky. A nechtěla jsem v semináři sedět a poslouchat, takže mi vyhovuje, že je hodně pohybový, děláme i trošku akrobacii. Hlavně, že se hejbu!“

Seminaristka Martina z Besednice

„Já se nějak divadelně nebo herecky neprofiluju, takže jsem se chtěla naučit něco, co užiju ve volném čase.“

Seminaristka Jana, Litoměřice

„Přes rok mám starostí dost, tak jsem chtěla nějaký pohyb, abych měla čistou hlavu.“

Seminaristka Anička, Lázně Toušeň

Co to se mnou dělají? Teď už nelétám nahoru, ale spíš vodorovně. „Hod pod nohou... tak. Teď kolem těla,“ komentuje to Adéla. No, aspoň se už nepřibližuju k Podlaze. Je to surovkyně! „Vemte si další míčky, zkusíme kaskádu,“ říká Adéla. Cože? Já nejsem sám? Mezi nebem a Podlahou existují další Míčky?! Je to tak! A dohromady umíme krásné věci – třeba tu kaskádu, což je formace, kterou vytváříme spolu s dvěma bratry a dvěma Rukama. Samozřejmě to celé odmakáme jen já a další dva Míčky – lítáme nahoru a dolů, přičemž střídavě dopadáme do jedné a druhé Ruky. A ty potvory tam jen tak trčí a občas nás škodolibě pošlou na bolestnou schůzku s Podlahou.

„Chtěla jsem se naučit něco nového. Jsem tu druhý den, takže tři míčky ještě nedávám, ale časem to půjde.“

Seminaristka Marie, Besednice

„Se třemi míčky už žonglovat umím. A líbilo se mi, že tady budu mít deset dní jen na žonglování. Doma ve svém volném čase si na to chvíli nenaжду, ale tady se tomu můžu intenzivně věnovat. Učím na ZUŠ a chci žonglování využít s dětmi.“

Seminaristka Lenka, Litoměřice

Myslím, že si s Podlahou začínáme být tak nějak blízcí... Když mě plácne, už to ani nebolí. A mám pocit, že se to Podlaze taky líbí. Vždycky udělá takové spokojené „žuch“. Že by mě měla ráda? Ale co je zas tohle? Jako by jim nestačilo, že nás každou chvíli upustí, teď si ještě vymýšlejí další novinky. Budou žonglovat kaskádu a přitom chtějí ve trojici sami chodit po Podlaze jako v další kaskádě! A pak k tomu chtějí přidat i fontánu! To je formace, kdy já a další Míček létáme jen s jednou Rukou, abyste věděli. Jestli se jim tohle povede, tak sním vlastní Zrní...

„Každý rok se žongléřskou dílnu snažím nějak tematizovat. Třeba loni jsme si hrá-

li s prostorem. Letos se zabýváme formami, uvažujeme o nich jako o zhmotněném pohybu. Pohyb se dá výtvarně vizualizovat a my se snažíme tuto vizualizaci nějakým způsobem rozpohybovat. Takže je to vlastně takové žonglování na druhou. Pohybujeme se v žongléřských formách a zároveň do toho ještě žonglujeme. S mým mužem Romanem Vančurou experimentujeme s objevováním dalších forem. Budeme se zabývat třeba pentagramem a uvidíme, co se z toho dá vytěžit. V názvu letošní dílny je také slovo komunikace, protože komunikujeme skrze pohyb. A to všechno bychom chtěli propojit.“

Nedávno jsem se narodil a jsem malý a kulatý. Jmenuju se Míček. A když dáme s bratry Ruce dohromady, umíme létat. Nechcete to s námi příště zkusit taky?

**-das-
(autor děkuje za inspiraci
Douglassi Adamsovi)**

Poté, co všichni seminaristé překonali první, druhé, desáté,... rozpačité počátky (ať už tvůrčí či seznamovací), se začalo na seminářích pracovat. Mnozí se sice snažili dohnat to, co večer nestihli (tedy spánek), ale nakonec se i oni aktivně zapojili do dění a tvoření. Sobotní den tak přinesl první viditelné výsledky, které si může prohlédnout každý, kdo má zájem. Účastníci tvůrčího psaní umístili své společné dílo vedle vchodu do sálu Josefa Čapka. Jistě stojí za bližší prozkoumání, neboť to, co se na první pohled jeví jako naprostý chaos, může jako celek působit úplně opačně.

Zatímco páteční program byl spíše rozjedlový, ten včerejší dal všem pěkně zabrat – jen co skončilo slavnostní zahájení letošního Jiráskova Hronova, už jsme museli pospíchat, abychom stihli představení, která zrovna byla na programu – v mém případě nejprve Chvála bláznovstva alebo Elling a Kjell Bjarne, poté Brand party a nakonec Vlňa, která mě zaujala asi nejvíce – ve vtipných dialozích bylo ukryto mnoho skvělých myšlenek a narážek, scéna byla promyšlena a využita do posledního detailu, a tak spolu vše nádherně ladilo.

Ti, kteří ani potom neměli dost, se vydali do parku, kde proběhl improvizací zápas. Cesty ostatních pak povětšinou vedly do společnosti starých i nových známých, kde nad sklenkou vína jistě rozebírali zhlédnutá představení.

Díky všem těmto zážitkům utváříme jednu velkou zvláštní skupinu lidí, která najednou neřeší každodenní problémy, jsme „odříznuti“ od okolního světa a dění, žijeme seminář, Tritonem a hlavně divadlem. A jaký bude návrat do reality? A není to právě ten každodenní problém, který neřešíme?

Šárka Vodičková

Nejde jen o to ukázat se světu

Včera jsem snídala s prezidentkou... S prezidentkou České improvizací ligy, o.s. Janou Machalíkovou, improvizátorkou, recitátorkou, zdravotní klaunkou, která se pak večer v parku při improzápase ujala role konferenciérky a měla za celou Improligu velikou radost, že můžou hrát na Hronově, doslova říkala: „To je BOMBA!“ A i po desítkách odehraných zápasech tady má trému.

Kam sahají začátky České improvizací ligy?

Letos jsme slavili deset let Improtřeskem.

Zápasy v improlize jsou trochu o sportu a hodně o divadle, dva týmy improvizují na divácká témata v určitých kategoriích, což měli včera účastníci JH možnost zažít, ale co je Improtřesk?

Miloš Maxa v Lužánkách (Středisko volného času, Brno) společně s Láďou Kardou z Improligy zorganizovali setkání všech improvizací týmů, abychom se seznámili. Za těch deset let jsme neměli kompletní přehled o tom, kolik nás vlastně je. Navzájem jsme se s některými neznali, tak jsme se sjeli všichni do Brna. Bylo to obrovské a musím říct, že od té doby se různé týmy začaly navštěvovat. Brňáci jeli do Prahy, Pražáci do Pardubic... Takže Improtřesk splnil svůj účel, že jsme se poznali a začali spolu hrát. A týmy, které se do té doby nesetkávaly s nikým, viděly vyšší úroveň jiných týmů a začaly pořádně trénovat.

Vnímáš za těch deset let vývoj Improligy?

Před deseti lety jsme si ještě s Hankou Šimonovou daly za cíl vznik středoškolských týmů, ale to se nám moc nepodařilo. Myslely jsme si, že za tu dobu jich bude v Čechách například třicet, což zatím není, ale společ-

ně s Lenkou Novotnou (autorkou rozhovoru – pozn. redakce) chystáme středoškolské Improslety, kde středoškolské týmy budou mít možnost se potkávat a nové vznikat. Loni už proběhl nultý ročník akce.

Tak snad se dojde cíle. Vnímáš i nějaká úskalí Improligy, vyplývající z toho, že je „IN“?

Trochu mě trápí fakt, že liga začala být dosažitelná všem a tak se objevují kvalitativně velké rozdíly. Už jsme se setkali i s tím, že někdo improzápase pouze vidí a hned ho kopíruje. Dochází pak k úplnému opomenu-tí procesu, který je nejdůležitější (tréninky) a jde jen o to „ukázat se světu“. Je to bohužel nedílnou součástí každého oboru – když se stane známý a populární, začnou vznikat různé odnože řízené zvláště.

Jaké je hraní venku?

Na festivalech hrajeme docela často, někdy i půlnoční akce. Publikum je hodně jiné, těžké je udržet se v koncentraci. Venkovní zápas vypadá jinak, protože není snadné nepoddat se touze publika „chtít se bavit za každou cenu“.

Jaký je podle tebe největší úkol IMPRO-prezidentky?

Mám pocit, že mým největším úkol je zajistit, aby nevznikali IMPRO-komisaři.

Jasanka

Musíte spadnout na ksicht, abyste byli v pohodě

Rozhovor s chůdaři Martinem Bohadlem a Jakubem Gottwaldem, kteří se souborem Long Vehicle Circus vystoupili na slavnostním zahájení JH 2011.

Na internetu se o vás člověk může dočíst, že jste na chůdy přešli ze štaflí, a že jste všichni původně malíři, lakýrníci nebo natěrači. Jak tahle fáma vznikla?

Nevím, jestli můžu prozradit tu velkou pravdu (*smích*). Ta legenda vznikla, když jsme loni přijali pozvání televize Prima do soutěže Česko Slovensko má talent. Nechtěli jsme se příliš zvýrazňovat jako jednotlivci, chtěli jsme spíš vystupovat za partu, tak jsme do toho šli s tímto mystifikačním nápadem. Řekli jsme, že jsme všichni Jardové a že jeden je malíř, druhý natěrač, třetí taky malíř a čtvrtý zase natěrač.

Ve skutečnosti jste všichni vystudovali umělecké školy.

Více méně. Dnes už nás je osm, ale tehdy nás bylo šest, dva kluci byli z VOŠky, tři z DAMU, a poslední z pantomimy z HAMU. Ale nechtěli jsme, aby bylo přihlíženo k tomu, že jsme herci a profíci a někteří profláknutí. Zároveň to bylo hezké koření naší účasti v té soutěži, protože nám moc nešlo o to vyhrát, ale zúčastnit se.

No, nevyhráli jste. Prý vás vyřadili kvůli tomu, že jste ve svém čísle měli příběh a příliš moc divadelních prvků. Takže jste „dojeli“ na divadlo.

Čtěli jsme porotě naservírovat, že nejsme jenom panáci, kteří jedou chorošku a dělají šou, jakých je plno a divákovi nic nesdělí. Ale neuvědomili jsme si kontext té soutěže, prostor a diváky, kteří právě tu šou očekávali. (*na kluky z opačného chodníku mává hezká blondýnka*) Ježiš nazdáár!

Vidím, že vás už začínají pronásledovat fanynky...

No, to by bylo možná dobré říct, že bychom chtěli, aby s námi jezdila bandička fanynek, groupies, jako mají třeba různé rockové nebo hiphopové kapely. Zatím jezdíme sami a všechno si musíme tahat sami.

Takže rekrutujete? Můžeme pomoci – jaká kritéria by takové fanynky měly splňovat?

Hledáme blondaté brunety. Vlastní chůdy výhodou, dřevěná noha nevadí. A všem nabízíme život na vysoké noze. Zájemkyně ať se hlásí na naší stránce na fejsku: <http://www.facebook.com/longvehiclecircus>. (*Rozhovor přerušujeme, protože kousek od nás upadla na chodníku paní. Jakub přináší lékárničku, kterou soubor vozí s sebou, a zkušené dáme ošetřuje výron.*)

Na chůdách jste v metrové výšce, což není úplně sranda. Jak je to s pády? Máte za sebou nějaké úrazy?

Padání k tomu samozřejmě patří. Každý chůdař se musí aspoň jednou trochu rozsekat, aby věděl, jak na to a naučil se padat. Já třeba mám dva stehy na bradě. Spousta chůdařů má rozbitou bradu. Ale můžou se stát i horší věci. Říká se – a to je takové pravidlo – že když má člověk padat, tak rozhodně nesmí spadnout dozadu, musí se jakkoli stočit a spadnout třeba na ksicht, aby byl v pohodě.

Kolik chůdařů funguje v Česku a jak jsou chůdy rozšířené v zahraničí?

Třeba Francouzi, to jsou šílenci. Mají odpružené pneumatické chůdy a skáčou na nich salta. Nebo Číňani. Naši kariéru jsme odstartovali na Expu 2010 v Šanghaji a byli jsme se tam podívat i na čínském cirkusu. Taky měli chůdy, skákali na nich dvojité salta, vystřelovali se na nich z lávky a tak. No a v Čechách známe spoustu lidí, kteří na chůdách chodí, a potkáváme se třeba v průvodech. Ale my jsme si řekli, že nám chození nestačí a že chceme dokázat něco víc.

Kolik představení, nebo choreografií teď máte v repertoáru?

Fungujeme asi rok a máme jedno představení, které jste viděli, a se kterým jsme byli i v té soutěži. A teď máme jedno nové, které je právě víc divadelní. V současné době ho prezentujeme v Praze na Lávka River Stage, kde probíhá festival opery, hudby, baletu a pouličního divadla.

-das-

NAPSAL ´S MI TO?

**Ukázka ze semináře tvůrčího psaní
Napiš mi to!**

Zadání: Pokusit se již první větou zahrnout čtenáře (navodit atmosféru, určit žánr, naznačit zápletku) a následně větu rozvinout do úvodní situace příběhu.

Vzpomínám si, že jsem to odpoledne silně dupl, až bláto vystříklo vysoko do vzduchu, a fascinovaně pozoroval, jak dopadá na moje kalhoty, nestéká dolů, ani se nevsakuje, ale hrozně rychle zasychá a mění barvu z tmavě hnědé na světlou.

Myslím, že tehdy bylo léto, protože brácha lítal kolem a jedině v létě jsme spolu trávili tolik času, abychom chodili na procházky, jinak totiž musel být ve škole, nebo se učit, aby stačil ostatním dětem. Na druhou stranu, maminka, které jsem se držel za ruku, měla na hlavě malou čepici, se čtverečkováným vzorem, ze které ji vykukovala jedna světlá lokna, takže nejspíš nebylo zase tak teplo. Možná prostě bylo neobvykle chladné léto. Anebo víkend.

Máma by mi nejspíš vynadala, že jsem se zase ušpinil, ale záníceně si povídala s doktorem Brownem, nadšená jím skoro stejně, jako já tím bahnem. Zatímco ona něco vzrušeně, s planoucími tvářemi, vykládala, náš doktor se jen usmíval a kýval hlavou. Ani za milión si nevzpomenu, o čem to mohli mluvit, ale z máminých dopisů vyplývá, že se tenkrát s panem Brownem vídala častěji a ochotněji, než s kýmkoli jiným, že témata jejich debat začínala u okultismu a spiritismu a končila u nejnovějších poznatků moderní neurologie, a že doktorovy rady ohledně stravování, nebo vyvolávání duchů, se v našem domě ctily víc, než písmo svaté.

Přece jenom, brácha byl nemocný a rodiče hledali jakoukoli možnost, jak ho toho zbavit. Takže doktora poslouchal i táta, ačkoli mu to asi nebylo moc po chuti. To ale nevím úplně jistě a můžu se opírat jen o vlastní pozorování, on žádné dopisy, ani deníky, nikdy nepsal.

(vlastní první větu rozvinul Hynek Bečka, pokračování najdete na www.jirasku-vhronov.cz)

Kam s Divadelním Děčínem a seniorským Znojmem?

Hledají se nová divadelní města

Národní informační a poradenské středisko pro kulturu vyhlašuje výběrové řízení na místo konání a spolupořadatele celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla.

Do roku 2011 přehlídka probíhala v Děčíně pod názvem Divadelní Děčín. Nyní se hledá nové místo. Značka: 20 inscenací, 3x den, vždy 1 hodina na rozbor, květen, spěchá.

Termín uzávěrky výběrového řízení je 15. září 2011

Od spolupořadatele přehlídky se očekává poskytnutí potřebných prostor, organizační a technické zabezpečení přehlídky a zajištění

ní nejen finanční podpory příslušného kraje a města, popřípadě sponzorů. Kritérii výběru místa a spolupořadatele jsou: poloha místa, technická vybavenost, služby (ubytování, stravování a další), odpovědná osoba, finance, návštěvnost přehlídky, prostředí.

Více na: www.amaterskascena.cz

Místa, která projeví zájem o spolupořadatelství této přehlídky, se mohou písemně přihlásit na adresu NIPOS-ARTAMA, Mgr. Simona Bezoušková, P. O. Box 12, Blanická 4, 120 21 Praha 2 do 15. 9. 2011. Bližší informace o počtu souborů, účastníků apod. může podat S. Bezoušková, odborná pracovnice NIPOS-ARTAMA, bezouskova@nipos-mk.cz, 603 584 489).

Aby toho nebylo málo...

Národní informační a poradenské středisko pro kulturu vyhlašuje výběrové řízení také na místo konání a spolupořadatele národní přehlídky seniorského divadla.

Přehlídka se koná jako bienale. Její jubilejní 10. ročník by se měl uskutečnit v listopadu 2012.

Značka: 8 inscenací, 1x víkend, vždy 1 hodina na rozbor, listopad, spěchá.

Termín uzávěrky výběrového řízení je 12. září 2011.

Více na: www.amaterskascena.cz

Bližší informace o počtu souborů, účastníků apod. může podat M. Strotzer, odborný pracovník NIPOS-ARTAMA, mistr@nipos-mk.cz, tel. 605 708 325.

red

Pozor! Změna v časech představení!

Představení **Fe-erie o Kladně** plánované na 19:00 začne o půl hodiny později, tedy v 19:30 (odpolední představení se hraje beze změny od 16:30). **Start Teatrální stezky** plánované na 20:30 se rovněž posouvá o půl hodiny na 21:00 a posouvá se i místo jejího startu: sraz s diváky je na autousové zastávce u Hotelové školy (odpolední Teatrální stezka začíná beze změny v 14:00).

red

Bez Ponorky a Terasy. Proč?

Již řadu let je podzemí Jiráskova divadla nevyužitá. Jedná se přitom o prostor, který má slavnou historii, v níž fungoval divadelní klub i pro soubory, které hrály v rámci Jiráskova Hronova. Méně slavně posléze navazoval jako vinárna a diskotéka až dospěl do stádia, kdy je uzavřen zcela. Na to, proč tomu tak je, jsem se zeptal starostky Hronova paní Hany Nedvědové.

„Ponorku před uzavřením neprovozovalo město, byla v nájmu u soukromých podnikatelů. Divadlo má ve své správě příspěvková organizace KIS a ta uzavírala smlouvu s příslušným nájemcem. Trvalým problémem byla skutečnost, že nájemce neplatil, pak dlouho trvalo, než se vystěhoval a posléze nám prostory vybydlel. Takhle se tam vystřídali tři podnikatelé a dluhy narostly do sta tisícových částek. Do toho jsme začali mít problémy s požárníky, s hygienou, izolace pod schodištěm do divadla byla v dezolátním stavu a nakonec se dokonce zjistilo, že prostor, ve kterém je Ponorka situována, je zkolaudován jako byt. Tedy nikoliv pro potřeby provozovny,“

říká starostka a dodává, že poslední nájemce skončil před třemi lety.

V současné době je jasné, že prostor Ponorky bude zapotřebí nejdříve opětovně zkolaudovat. Je potřeba rekonstruovat sociální zařízení, vybudovat vzduchotechniku, předběžné náklady jsou podle Hany Nedvědové asi dva milióny korun. A na to teď nemá město peníze.

„Byli zde zájemci, kteří chtěli do Ponorky investovat s tím, že si budou v budoucnu odbytovat nájem. S tím máme ovšem velmi špatnou zkušenost z jiných nebytových prostor, zastupitelstvo se tedy rozhodlo, že touto cestou nepůjdeme. Zkoušeli jsme sehnat peníze na renovaci Ponorky společně s Poláky z evropských zdrojů, ale sešlo z toho. Oprava Ponorky tedy zůstane na našich bedrech. Věřím, že to není v nedohlednu, protože prostor podobného typu v Hronově chybí. Marcela Kollertová jako ředitelka KIS již seznámila zastupitele s tím, co by zde chtěla dělat. Chtěla, aby byl v Ponorce divadelní klub, akce pro náctileté, nealkoholické diskotéky a podobné

věci. Moc dobře ví, co v Hronově určité věkové skupině chybí,“ vysvětluje hronovská starostka a odpovídá i na otázku ohledně dalšího oblíbeného, leč bývalého, prostoru v Jiráskově divadle.

„Na Terasu je velký problém s kanalizací. Již je v horším stavu a stalo se, že byla vyplavena divadelní šatna. To je jeden problém. Druhým problémem je stanovisko památkářů, kterým se nelíbily na terase slunečníky s reklamami, a v žádném případě nechtěli nic podobného povolit. Řekli, že tím, že se „chlastá“ na terase, dehonestujeme Jiráskovo divadlo!“

Jan Švácha

A je to tady!

Výherci naší lexesové soutěže se stali Květa Křížková a Petr Sklenář z jednoho nejmenovaného pražského souboru. Paní Květa do redakce donesla správné rozšifrování Lexesa, za které jí byla předána výhra v podobě gumičky na pexeso. Gratulujeme, kartičky s hlavičkami se vám nerozsypou!

Rozšifrování: A1, B15, C17, D18, E6, F7, G10, H3, CH9, I11, J8, K4, L20, M22, N19, O21, P24, Q23, R14, S12, T16, U2, V5, W13
red

Amatérská scéna - setkání se čtenáři

Jídelna hotelové školy dnes po poledni nabídl zcela jiné menu, než se v ní obvykle podává. Šéfredaktor tohoto veskrze divadelního časopisu Michal Drtina naservíroval „skoro“ čerstvé (lednové) vydání dvouměsíčníku každému přichozícímu přímo pod nos. V tuto chvíli šlo o jakýsi náhledový podklad. Cílem setkání se čtenáři bylo získat zpětnou vazbu přímých konzumentů na práci nové redakce.

Amatérská scéna prodělala výraznou grafickou změnu, došlo také k propojení s internetovým portálem, který nabízí i možnost komunikace s redakcí. Právě webová prezentace „Amatérky“ byla veřejně pochválena. U obsahu se účastníci diskuse pozastavili nad volbou některých témat, která jsou příliš odborná a proti tomu elementární informace o základech divadla, jež tvoří zvláštní kontrapunkt.

Pravdou ale zůstává, že pro potřeby amatérských divadelníků je to jediný odborný a vzdělávací časopis svého druhu u nás.

Časopis Amatérská scéna je tedy určen všem aktivním divadelníkům (těm pasivním vlastně také) a ti na jeho stránkách mohou najít mnoho užitečných divadelních rad, informací, postřehů, rozborů a inspirace. A kdyby tam náhodou něco z toho chybělo, redakce uvítá Vaše náměty na www.amaterskascena.cz

Lucie Peterková

Anketa

Trpíte nějakou fobií spojenou s divadlem? Stalo se vám někdy, že se vám na jevišti stal úraz, nebo že jste hráli v nějaké psychicky či fyzicky vypjaté situaci?

Právě jsem vylezla z Jiráskova divadla a tím jsem si utvrdila svou fobii z klasického divadla. Zdálo se mi o tom, že budu muset za někoho ze souboru hrát.

Magda Veselá, Olomouc

Nemám rád divadlo.

Standa Závora

Míval jsem noční múru, že jedeme někam hrát a já nevím ani slovo a nemůžu si vzpomenout. Ve chvíli, kdy jdu na jeviště, jsem se vždycky probudil.

Milan Strotzer, Nymburk

V inscenaci „Jitra jsou zde tichá“ jsem měla roli, ve které jsem zabíjela úderem vojáka. Jednou jsem ho praštila tak, až jsem se lekla, že je opravdu po něm. Odběhla jsem do zákulisí a hystericky jsem křičela, že se nemůže hrát dál. Máma mi dala pár facek, protože viděla, že se nic nestalo, kolega svou roli jen výborně dohrál... A tak jsem šla znovu na plac.

Eva Kodešová, Rakovník

Sama si na nic nevzpomínám, ale prozradím něco na Liběnu Štěpánovou. Ta chodí před každým představením až 20x na záchod.

Veronika Valešová, Klapý

(to je o 2x víc než já - pozn. Jasanka Kajmanová z redakce)

program

zítra

pondělí 8. srpna 2011

9.00-13.00 **semináře**

14.00-16.00 **Problémový club** - Vlňa, Fe-erie o Kladně, Prázdniny snů - JHŠ

14.00 a 20.30 **Třiminikomédie** 3 x Cami / Centrální zádrhel Strakonice - Sok

15.00 **Pirátská pohádka** / Divadélko Mrak - park A. Jiráka (doprovodný program)

16.30-17.15 a 19.00-19.45 **Tanec, tanec...** blok choreografií (Chvilka pro ženy / ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Isabel / ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Mezikry / ZUŠ Sedlec-Prčice, 4:33 / ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Second hand dance / Švih ZUŠ Jižní Město Praha, Dámy / Flash, TJ Sokol Jaroměř) - JD

16.30 a 19.00 **Šel jsem jednou z Kordoby** / Tři boty MŠ a ZŠ Třebotov, Když nemůžu spát / Pampalin ZUŠ Trutnov - SJČ

17.00 **Dechový orchestr Jaroslava Šrůtky** - park A. Jiráka

19.00 **Jazz Generation** (hudební vystoupení Náchod) - park A. Jiráka

20.00 **Kabaret** / D.S. Ing. Antonín Puchmajer - Kavárna Blanka (doprovodný program)

20.30-22.30 **Teatrální stezka (Na Betlém! / Regina Břeclav, Jézuskonte marjapano / NU JO Plzeň, Zamordování hraběte Schwarzbrechta / Škytafky Aš, Pražáci na vinařských steskách / Hochy Hýslý) - venku (začátek před JD)**

21.00 **Písňe po Kabaretu** / Inženýr Vladimír (Rockband) - Kavárna Blanka (doprovodný program)

22.00 **Legenda o sv. Anně** / Soubor Manaz při ZUŠ Sedlčany a Sedlec - park A. Jiráka (doprovodný program)

23.00 **Diskusní klub** - Tanec, tanec..., Šel jsem jednou z Kordoby / Když nemůžu spát, Teatrální stezka - HOST Jiří Lössl a Jakub Hulák - SJČ

Zpravodaj 81. Jiráskova Hronova 2011

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka), Jana Soprová, Lenka Novotná, Jan Švácha, David Slížek, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Karikatury: David Daenemark

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč

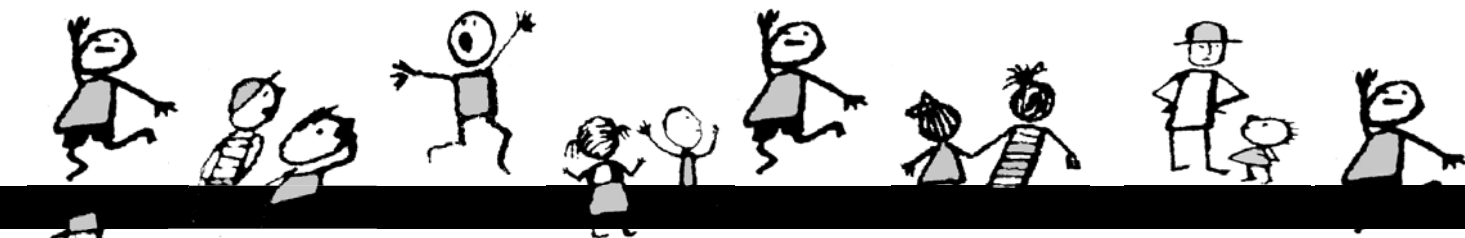
Sponzor tisku: Konica Minolta

Redakční uzávěrka: 7. srpna 2011 v 02:50h

Vychází: 7. srpna 2010 v 11:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!

program

dnes

neděle 7. srpna 2011

9.00-13.00 semináře

13.00 **Vavřínecký den Hotelové školy Hronov** (oslava patrona kuchařů, hostinských, pekařů, pivovarníků a studentů) - průvod od školy do parku A. Jiráska

14.00-16.00 **Problémový club** - Chvála bláznovstva, Brand party - JHŠ

15.00 **Zlatá husa** / Buchty a loutky - park A. Jiráska (doprovodný program)

16.30 a 19.00 **Fe-erie o Kladně** / V.A.D. Kladno - JD

16.30 a 19.30 **Prázdniny snů** / DS Vojan Libice nad Cidlinou - SJČ

18.00 a 21.15 **Vlna** / Tate iyumni Praha - Sok

18.30 **Dechový orchestr mladých** ZUŠ Hronov (koncert) - park A. Jiráska

14.00-16.00 a 20.30-22.30 **Teatrální stezka (Na Betlém! / Regina Břeclav, Jézuskonte marjapano / NU JO Plzeň, Zamordování hraběte Schwarzbrechta / Škytafky Aš, Pražáci na vinařských steskách / Hochy Hýsly)** - venku (začátek před JD)

22.00 **Barbarella Reloaded** / Buchty a loutky - park A. Jiráska (doprovodný program)

23.00 **Diskusní klub** - Vlna, Fe-erie o Kladně, Prázdniny snů - HOST Tomáš Wolkmer a Jakub Hulák - SJČ

Legenda:

JD = Jiráskovo divadlo

SJČ = Sál Josefa Čapka,

Sok = sál sokolovny,

Ch = Chapiteau Freiwaldovo náměstí,

JHŠ = jídelna Hotelové školy

V případě nepříznivého počasí se program v parku nekoná!

Lék na tělo i na duši

Dnes pro vás mám radu nad zlato, nezavírejte své tělo ani duši do klece, ať ptáček přišel by o své zlato v hrdle a peřička by mu vypadala, kdyby byl lapen. Ano, udržte si svou osobní bublinu a tam vpusťte opravdu jen toho, koho uznáte za zlatého. Vyvarujte se ale klecí kolem nás i v nás - studí a dokonce zreznou. Přetrhejte řetězy, vypáčeť zámky, vydejte se na „Love Parade“, která se letos nekoná ani v Berlíně, ani v Praze, ale na Hronově. Právě probíhá „Ňam Prejt“... Do sebe neškodí vložit kus prasátka. Otevřete svá vrátka, příležitost bude krátká... do 13. srpna 2011. Tělo i duši potěší, když zbaví se kusu železa.

Pozor, v některých případech lidé po „odklecení“ chovají se jak ježek - bodají kolem sebe a píchají.

Jasanka

Kafekára tour 2011

Vychutnejte si desátou kávu zdarma a nejen na Jiráskově Hronově. Z loňska můžete znát pojízdnou Kafetérii, lahodnou kávu večer i po ránu. Opět přijela, zaparkovala na náměstí a kafekáristi nezapomněli na kartičky, na které si milovníci kávy a paříči doplňující do těla kofein nechávají sázet razítka... Po devíti razítkách a devíti placených horkých či ledových nápojích můžete očekávat desátý kávé drink zdarma! Myslíte si, že nemůžete ani za celé hronovské slavnosti propít tolik razítek? Nebojte se ničeho, máte možnost s Kafekára tour 2011 popíjet své páté kafe třeba ve Znojmě.

Vernisáž výstavy nositelů Zlatého odznaku J. K. Tyla

K festivalu každoročně patří také výstava nositelů Zlatého odznaku J. K. Tyla, což je jakýsi divadelní Oskar pro dlouholeté a zasloužilé ochotnické divadelní matadory.

V loňském roce byla oceněna další desítka osobností, a tak se v této pomyslné síni slávy pyšní odznakem už téměř dvě stovky zasloužilých ochotníků.

Při dnešní vernisáži se sešla skromná skupinka pamětníků starých divadelních časů. Ti, spolu děčínským Pavlem Panenkou, výstavu zahájili a na zdraví oceněných připili nefalšovaným Tokajem. Inu, je škoda, že se vše obešlo bez větší pozornosti místních, ale tak to občas chodí.

Medailony oceněných držitelů odznaku za rok 2010 jsou k vidění po celou dobu konání letošního festivalu ve foyeru Jiráskova divadla.

Ještě jedna výstava byla zahájena, krátce po výše uvedené. V galerii U Šafářů se totiž, v mnohem početnějším obsazení, spustila výstava obrázků Karla Šafáře a také náhodských výtvarníků. Průvodním slovem výstavu zahájil ředitel Regionálního muzea v Náchodě Václav Sádlo.

Vypadá to, že na divadelním festivalu frčí víc nevidadelní výstavy. Že by bylo něco shnilého ve světě divadelním? :-)

Lucie Peterková

Kafekáru ještě letos chytete:

- 18.-21. 8. na Open air festivalu v Trutnově
- 27. 8. na Nábřeží paromilů v Hradci Králové
- 9.-11. 9. na Vinobraní ve Znojmě
- 9.-11. 9. na Vinobraní v Mikulově (zde jde asi o rozpůlení Kafetérie)
- 16.-17. 9. na Dožínkách v Hradci Králové

Jasanka

